

[Villemoes.]

foregående taler, det ærede medlem hr. N. P. Nielsen, omtalte de møder, der er gået forud i Ancey og Torquay; man kan oven i købet gå så langt tilbage, at man nævner det første møde efter den sidste verdenskrigs afslutning, mødet i Havanna. Alle disse møder mellem toldforhandlere fra de forskellige lande har været meget langvarige og meget besværlige. Der har været overordentlig delte meninger om, hvorledes man skulle tage på sagerne, og som den højtærede udenrigsminister lige har sagt, må det erkendes, at de opnåede resultater — set fra Danmarks side — har været relativt små. Kun må det håbes, at det er et lille bitte skridt i den rigtige retning — smuler er jo også brød. Men hvis det skulle gå, som vi ønsker, gik det meget hurtigt.

Imidlertid ønsker vi som sagt at tiltræde forslaget til rigsdagsbeslutning; før det er sket, kan man jo ikke drøfte lovforslaget, som den højtærede formand har givet tilladelse til samtidig at omtale. Men når vi har tiltrådt protokollen, er der klar bane for lovforslaget, der jo oven i købet er en konsekvens af tiltrædelsen af Torquay-protokollen; det er vel oven i købet næsten givet, at man skal vedtage det.

Det volder i hvert fald intet besvær for mig og mit parti, og derfor anbefaler vi både forslaget til rigsdagsbeslutning og lovforslaget til vedtagelse i dette høje ting.

H. K. Sørensen: GATT-overenskomsten af 1947, Ancey-konferencen i 1949 og Torquay-forhandlingerne i 1951 har alle tre været forsøg på at nå til en udjævning af toldsatsniveauerne og betegner en stræben efter paritet for de forskellige deltagende parters erhvervs produktionsbetingelser. De ærede foregående talere har været enige om at konstatere, at det her foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning ikke betegner noget stort skridt på denne forsøgets vej, og denne opfattelse kan man i høj grad tilslutte sig. Det er vanskeligt for den, der ikke direkte har deltaget i forhandlingerne, at foretage en bedømmelse af, hvorvidt mere kunne være opnået, men med de erfaringer in mente, man har gjort under sådanne internationale toldforhandlinger, er det absolut sandsynligt, at der ikke kunne nås videre.

Det, man kunne have ønsket, var naturligvis, at der også for de danske erhverv opnåedes paritet, og paritet skal i denne forbindelse forstås således, at toldsatserne reguleres til et sådant indbyrdes forhold,

at deltagerlandenes forskellige erhverv kan producere under lige vilkår ved fri konkurrence. Det er klart, at disse niveauer bør være så lave som overhovedet muligt, thi stræber man ikke derefter, kan det ikke være alvorligt ment, at man søger skabt større regionale økonomiske enheder, og det er jo i grunden det, de økonomiske bestræbelser i denne tid går ud på. Men det er klart, at paritet må være en afgjort betingelse for, at disse større regionale økonomiske enheder overhovedet kan skabes.

Derfor forstår jeg vel, at forhandlingerne har været og må være vanskelige. Den vesteuropæiske økonomikreds, der kort kan betegnes ved OEEC-landene, kan vistnok karakteriseres derved, at de enkelte landes erhvervsmæssige struktur frembyder udpræget lighed, således at forstå, at erhverv med for stor kapacitet tit er de samme i alle landene og erhverv med for lille kapacitet også ofte de samme. Det vil med andre ord sige, at de førstnævnte erhverv — de med for stor kapacitet — alligevel skal søge udenfor den økonomikreds, som OEEC-landene dækker, for at søge afsætning for overskudsproduktionen og skal gøre det i længere tid, fordi strukturændringer i erhvervene kun sker ret langsomt. Jeg kunne tænke mig, at det var dette forhold, der var den dybest liggende årsag til de vanskeligheder, der altid viser sig at være forbundet med sådanne udjævningsbestræbelser.

I denne forbindelse vil jeg gerne sige, at det eksportfremstød, man i den kommende tid venter gjort af de danske erhverv, og måske ikke mindst af den danske industri, naturligvis kun kan lattes ved de bestræbelser, det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning er udtryk for, men jeg vil gerne sige som min mening, at hvis en sådan eksport, en sådan industrieksport, skal lykkes i større omfang, så vil det sandsynligvis snarere ske på den måde, at virksomhederne afsætter en vis del af deres produktion — lad det være 10, 15 eller 20 pct. for hermed at angive størrelsesordenen af den del, der vil kunne gå til eksport — udenfor landets grænser, end det vil ske derved, at virksomhederne helt og fuldt baseres på eksport. Det sidste vil altid være undtagelsen. Det vil igen sige, at basis for afsætning af de enkelte virksomheders produktion må være hjemmemarkedet, og det er her, at erhvervene og måske specielt industrien med rette ønsker at blive stillet på lige fod med udlandets erhverv. Vilkårene herfor er ikke tilstede i den danske toldlov, og det er disse vilkår, man må søge tilstræbt ved